

Dž. Kortni Salivan

JOŠ OD PRVOG TRENA

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2014.

*Mojim roditeljima,
Judžinu F. Salivanu i Džojs Galager Salivan*

Deo prvi

SMIT ALUMNE KVORTERLI

*Generacijske beleške, proleće 2006.
Klasa 2002.*

Robin Hjuze će u maju diplomirati na Univerzitetu Nortvestern, na Odseku za javno zdravlje. Živi u Čikagu sa sustanarkom iz Kuće Hopkins, Grečen (Greč) Anderson... Natali Goldberg (Kuća Emerson) i njena partnerka Džina Blek (generacija 1999) konačno su ostvarile san, preselile se u Finsku i otvorile karaoke bar! Do sada su, kažu, Ema Bramli-Hok i Džoj Votkins, stanarke Kuće Emerson, svratile da opevaju nekoliko stihova pesme *Total Eclipse of the Heart*... Nakon četiri godine rada na klinici u svojoj rodnoj Maleziji, Džija-Ji Moa primljena je na Medicinski fakultet Njujorškog univerziteta! A sada vesti o mojim najmilijim devojkama: Sali Verner, istraživač u Medicinskoj laboratoriji na Harvardu, udaje se ovog maja (u kampusu Smit koledža!) za svog dugogodišnjeg momka Džejka Brauna. Deveruše će joj biti njene drugarice i naše diplomkinje iz Kuće King, Bri Miler (prava na Stanfordu 2005), Ejpril Adams (neustrašivi asistent-istraživač za *Žene u nevolji, ink.*) i moja malenkost. U narednom broju potražite diskriminišuće fotografije zvanica u alkoholisanom stanju. A do tada, srećno vam proleće i šaljite mi vesti o sebi.

Vaš razredni sekretar,
Silija Doneli
(celiad@alumnae.smith.edu)

Silija

Silija se probudila uz glasan uzdah.

U glavi joj je pulsiralo, grlo joj je bilo suvo i već je bilo devet sati. Kasnila je na Salino venčanje, ili, u najmanju ruku, na autobus koji će je prevesti do mesta venčanja. Tiho je opsovala što je izašla prethodne večeri. Kakva li to prokleta deveruša kasni, pritom još i mamurna, na venčanje drage drugarice?

Sunce je prodiralo kroz prozore male garsonjere. Iz kreveta je videla dve boce piva i otvorenu kesu tortilja-čipsa na stočiću pored kauča, i, o bože, omot od kondoma na podu. Dobro, sada joj je već mnogo šta jasnije.

Momak na krevetu pored nje zove se Brajan, ili Rajan; toliko se sećala. Sve ostalo joj je bilo pomalo mutno. Nejasno se sećala da ga je poljubila na stepeništu pred zgradom i da joj je prešao rukom duž noge i zavukao je pod njenu suknju dok je tražila ključeve. Nije se sećala seksa s njim, istini za volju, nije se sećala ni da je jela tortilja-čips.

Imala je sreće što je nije isekao na komadiće. Ona njena trezna polovina morala je na neki način da saopšti pijanoj polovini da nipošto nije pametno dovoditi nepoznate muškarce u stan. Takve vesti su svaki dan punile novine – *Sreli su se na zabavi, on ju je zamolio da izađu da se prošetaju, dva dana kasnije policija je pronašla njeno telo u kontejneru u Kvinsu*. Poželela je da usputan seks nije baš u toliko bliskoj vezi s ubištivima, ali tako je bilo.

Silija se nagnula prema njemu i poljubila ga u obraz, trudeći se da izgleda smireno.

„Moram uskoro da krenem“, rekla je nežno. „Želiš li da odeš pod tuš?“

Odmahnuo je glavom. „Danas ne moram da idem u kancelariju. Imaš li nešto protiv da ostanem ovde i odspavam još malo?“

„Hm, nemam“, rekla je. „U redu je.“

Odmerila ga je. Plava kosa, savršena koža, isklesane ruke, jamice na obrazima. Bio je sladak, sumnjivo sladak. Suviše privlačan za svoje dobro, što bi rekla njena majka.

„Hvala“, rekao je. „Da te zovem?“

„Dobro. Pa, vidimo se kasnije.“

Na osnovu njegovog tona, zaključila je da su šanse da je pozove pedeset-pedeset, što i nije tako loše za tipa kog je pokupila pijana.

Silija je krenula prema podzemnoj. Da li je čudno što je tražio da ostane u njenom stanu? Da li je trebalo da traži da ode zajedno s njom? Izgleda uredno i rekao je da radi s finansijama. Nije joj izgledao kao neko ko ulazi devojkama u stan da bi ih opljačkao, ali šta ona zapravo zna o njemu? Imala je dvadeset šest godina. Sada je bila u kasnim dvadesetim, kako ih je nazivala, i počela je da pravi mentalni spisak muškaraca s kojima ne bi trebalo da spava. Dok je ulazila u voz A, spisku je dodala: *Momci za koje bi se moglo posumnjati da krađu.*

Dvadeset minuta kasnije, trčala je kroz Port Autoriti i molila se da autobus kasni pet minuta. Samo pet minuta, to je sve što traži.

„Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospod s tobom, blagoslovena ti među ženama“, mrmljala je. „Hajde, hajde!“

To joj je bila navika, ostatak iz vremena kada je, zapravo, verovala u Boga i izgovarala *Zdravomarijo* kad god bi se našla u nevolji. Silija je sada shvatila da sve ono što je nekada smatrala molitvama zapravo behu želje. Nije očekivala da Bogorodica zapravo nešto *učini* – čak i da je postojala, verovatno se ne bi bavila kontrolom autobusa od Menhetna do Northemptona. Kako bilo, poznate reči umirile su Siliju. Trudila se da ih štedljivo koristi da ne bi uvredila Majku Božju, ženu u čije postojanje nije verovala, ali ipak.

Njena majka poštovala je Bogorodicu i prebirala je po brojanici u automobilu svakog jutra na putu do posla, statuu Gospe držala je pred kućom godinama, sve dok se preko puta nije uselila prezbiterijanska porodica (kako nije želela da ih vređa, izvadila je statuu i prebacila je u stražnje dvorište). Verovala je da Bogorodica ima svu moć, a da je Hrist na drugom mestu jer je potekao iz njene utrobe. Silija se često divila

svojoj majci i verovala da je ona verovatno jedina osoba na svetu koja katoličanstvo smatra matrijarhatom.

Stigla je do ulaza baš kada je vozač autobusa uzimao poslednje karte i zatvarao vrata.

„Čekajte!“, povikala je. „Čekajte! Molim vas!“

Vozač začuđeno i pospano podiže pogled. Nadala se da nije mamuran koliko i ona.

„Molim vas! Moram da uđem u autobus!“, rekla je.

„Požuri onda“, rekao je. „Ima još jedno prazno mesto.“

Nije nalikovalo Siliji da privlači pažnju na sebe u javnosti, ali nije mogla ni da zamisli koliko bi Sali bila razočarana kada bi je pozvala da joj kaže da kasni. A i ovom vikendu se radovala već mesecima. Nije želela da propusti nijedan trenutak s devojkama.

Gurala se prolazom pored majki koje su na kolenima cupkale uplakane bebe, tinejdžera sa slušalicama u ušima, iz kojih je tutnjala muzika, i mladih u dvadesetima, koji su glasno razgovarali mobilnim telefonima o sumanuto privatnim stvarima. *Ovo daje novo značenje frazi „pakao na točkovima“*, koja bi trebalo da bude slogan auto-prevoznika *Grejhaund*. Očajnički joj je bila potrebna kafa i brufena koliko sme da uzme a da se ne ubije.

Uprkos vožnji od sat i po, koja ju je čekala, Silija se smešila. Uskoro će opet biti s njima – sa Sali, besprekornom i impulsivnom dvadesetpetogodišnjom milionerkom u venčanici iz prodavnice donirane odeće; Ejpril, hrabrom i tvrdoglavom, koja je ponekad umela do te mere da bude lakoumna da su se za nju sve brinule; i Bri, prelepom, s onim njenim blistavim očima, zaglibljenom u ljubavnoj vezi koja je osuđena na propast – ona je i dalje Siliji bila najdraža, uprkos svim promenama i udaljenosti.

Silija je sela pored bubuljičave tinejdžerke koja je čitala strip. Sklopila je oči i duboko udahнула.

Pre osam godina, Silija je, prvog dana prve godine koledža, i sve vreme puta do Smita, plakala na stražnjem sedištu očeve linkoln limuzine. Porodica je morala da stane na parking *Tako Bela*, da se ona sabere pre nego što se upozna sa sustanarkama. Kada su stigli do ulaznih vrata Kuće Frenklina Kinga, na lice je nabacila lažan osmeh i pola tube sestrinog

mejbelin korektora. (Silija se uvek dičila kako je ona devojka koja ne koristi šminku; u tom trenutku je shvatila da je često ujutro stavljala puder, maskaru i senku, ali da ih nikada nije kupovala.) Satima je zadržavala suze dok su nosili kutije na sprat i mešali se s ostalim novim studentima i njihovim porodicama na platou ispred naučnog instituta. I konačno dođe vreme da porodice odu. Nastupio je neprijatan, mučan trenutak, u kojem su njih četvoro – Silija, Vajolet i njihovi roditelji – stajali zagrljeni i plakali; plakali su svi osim Vajolet, koja je imala petnaest godina i jedva čekala da se vrati kući na vreme da ode na svirku ska benda svog momka u Dvoranu Kolumbovih vitezova. (Bend se zvao *For Christ Sake*, a Silijina majka mislila je da su hrišćanska rok grupa. Nije znala da se poslednja reč izgovara s naglaskom na slovu *e*, kao japansko pirinčano vino.)

Nakon što su otišli, Silija je plakala dok se nije osetila praznom poput bundeve za Noć veštica. Koledž joj se prikrao, a za razliku od većine njenih prijatelja, koji su jedva čekali da odu od kuće, Siliji se njen život sasvim dopadao takav kakav jeste. Nije mogla da zamisli da noću ide na spavanje a da se najpre ne ušunja u sobu svojih roditelja i sa psima se sklopča podno njihovih nogu, dok otac gleda Letermana, a majka čita neki jeftin roman. Nije mogla da zamisli da deli kupatilo ni s kim osim s Vajolet – a na cimera, kada potroši svu toplu vodu, ne možete da vičete kao na sestru. Ne možete cediti mitesere pred ogledalom, umotani u peškir i potpuno mokri posle tuširanja, dok sestra sedi na ivici kade i seče nokte.

Silija je strahovala da se na koledžu nikada neće osećati prijatno.

Zajedno s mesečnim namirnicama, majka ju je snabdela i molitvenom karticom sa slikom Bogorodice i bakinim zlatnim krstom, za zid.

„Znaš da ovo nije manastir, zar ne?“, zadirkivao je otac svoju ženu.

Nakon što je čitav život provela u katoličkoj školi, Silija je sebe smatrala ateistom, ali i dalje se plašila da ove stvari baci u smeće – činilo joj se to kao siguran način da prizove udar groma. Zato ih je stavila duboko u prvu fioku komode i pokrila ih donjim vešom i čarapama.

Izvadila je iz kofera dve boce votke umotane u peškir s likom Snupija, koji je imala još od osme godine. Čim ih je stavila u mini-frižider, shvatila je, sa popriličnim oduševljenjem, da ne mora ni od koga da ih krije.

Raspakovala je odeću i složila je u orman. Soba je bila mala, s običnim belim tapetama, jednim krevetom, hrastovim ormanom, noćnim

ormarićem i mutnim ogledalcem sa izbledelom nalepnicom na kojoj je pisalo *Klinton/Gor '96*. Nakon što je videla sobe svojih drugarica na Svetom krstu i Bostonskom koledžu, Silija je znala da je ova soba, u poređenju s njihovim, udobna i čista. Na Smit koledžu, svaka soba imala je besplatnu kablovsku televiziju i zaseban telefon za svakog studenta, pa ogromne prozore sa širokim prozorskim daskama, na kojima se moglo sedeti i čitati satima. Njeni roditelji su se debelo zadužili da bi ona bila ovde. („Otplaćivaćemo dugove dok ti deca ne stasaju za koledž“, rekao joj je otac prethodnog proleća, u poslednjem pokušaju da je natera da ode na državni fakultet.) Znala je da bi trebalo da oseća zahvalnost. Ipak je pomalo zapala u histeriju kada je pomislila da naredne četiri godine mora da živi među ova četiri zida.

Pokušala je da izdrži što je duže mogla a da ne pozove majku. Izdržala je tri sata.

„Uzela sam ja da vozim, da bi tvoj otac malo odmorio oči“, rekla je njena majka. „Nisam stigla ni do izlaza osamnaest pre nego što sam se toliko zaplakala da sam morala stati i zameniti mesto s tatom.“

Silija se nasmejala. „Već mi mnogo nedostajete.“

Upravo tada se pred otvorenim vratima njene sobe pojavila jedna devojka. Izgledala je poput sredovečnog muškarca, s ogromnim pivskim stomakom preko kaki pantalona i malom smeđom mrljom na beloj majici. Kosa joj je bila zalizana, a u ruci je držala blok.

Silija se nadala da nije čula kako se žali majci kao petogodišnjakinja.

„Moram da idem“, rekla je.

„Silija Doneli?“, upitala je devojka gledajući spisak. Glas joj je bio dubok i grub. „Drago mi je što sam te upoznala. Ja sam PK – to jest, predsednica kuće – Džena Buldožer Kolins. Sastanak studenata prve godine je u dnevnoj sobi za pet minuta.“

Nekoliko minuta kasnije, sedele su u krugu na podu u dnevnoj sobi u prizemlju, i Silija ugrabi priliku da odmeri ostale nove devojke. Bilo ih je ukupno petnaest i uglavnom su izgledale kao devojke koje je poznavala i u srednjoj školi. Nosile su farmerke ili pamučne letnje haljine; od šminke su imale malo sjaja na usnama i maskare na trepavicama, a kose su im bile glatke i ravne. A bile su tu i tri devojke koje su vodile sastanak: Džena Buldožer; još dve devojke s četvrte godine, sličnih gabarita – obe su se zvale Lisa i imale kratku mušku frizuru; i Beki, devojka

s treće godine, koja je izgledala kao da bi mogla biti prelepa samo kada bi bar malo marila za svoj izgled. Kosa do ramena padala joj je u ravnim masnim pramenovima, a lice joj se toliko sijalo da je Silija, prvi put u životu, zamislila kako nanosi virdžinijski orah na kožu nepoznatoj osobi. Sve su, osim Džene, nosile flanelne pidžame.

Silija se pitala hoće li se i ona i ostale devojke pretvoriti u ovo. Da li pohađanje koledža za žene podrazumeva odricanje od svih proizvoda za negu i tovarjenje ugljenim hidratima kao da im je ostalo još nedelju dana života? (Kasnije će otkriti da su odgovori na oba pitanja potvrdni, dovoljno je da vam pažnja samo malo popusti. Nakon samo jednog semestra, četvrtina devojaka će ludeti i popunjavati prijave za transfer na Veslijan ili Svortmor, ili bilo koji drugi koledž na kojem se zajedno obrazuju i momci i devojke, a koji bude voljan da ih primi usred godine.)

Džena Buldožer započela je sastanak predstavljanjem. Ona je bila PK, Lise SNS (starešine novim studentima), a Beki SAS (studentski akademski savetnik). Sve je imalo akronim, čak i kada je bilo jednostavnije upotrebiti reč. Džena je prošla kroz spisak novih imena, pritom pokazujući devojke. „Uzgređ rečeno, vi ste studentkinje prve godine. Neće ni da čujem da nazivate sebe brucošima – jasno je da ovde nema muškaraca.“

Mršava devojka sa sjajnim smeđim konjskim repom u haljini *Lili Pulitzer* podiže ruku. Silija ju je prepoznala jer ju je videla ranije tog dana. Njena soba bila je troja vrata od Silijine. Stigla je sama, vukući prevelik kofer, pa je Silijin otac priskočio da joj pomogne.

„Niste me prozvali“, rekla je devojka. „Sali Verner.“

Džena Buldožer proveri svoj spisak. „Ovde piše da si odustala.“

„Jesam, a potom sam odustala od odustajanja“, rekla je Sali s tužnim osmehom. „Duga je to priča.“

Silija je odmah poževela da je otkrije. Majka je oduvek govorila da poseduje novinarsku opčinjenost tragičnim pričama. Pre godinu dana, morala je da prestane da s porodicom ide u narodnu kuhinju u kojoj su volontirali, jer je za svaku osobu koja bi prošla smišljala strašni i tužni životni scenario: čovek u pocepanoj *ralfloren* jakni nekada je bio bankar koji je izgubio porodicu i bogatstvo u požaru (zapravo, rekla je njena majka, oduvek je bio podmukla matora pijanica). Mlada žena s tužnim osmehom negde je imala bolesno dete koje je izdržavala prodajući svoje telo (ne, rekla je njena majka, to se dešava samo u *Jadnicima*).

„Zapravo“, rekla je Sali, „mama mi je umrla pa sam u posljednjem trenutku izmjenila plan.“

„Kada?“, izlanu se Silija.

Svi se na trenutak okrenuše prema njoj, a potom se sve oči okrenuše Sali.

„Pre skoro četiri meseca. Sedamnaestog maja. Zato sam odustala. Bila je bolesna i mislili smo da ima još devet meseci, pa sam rešila da krenem na koledž sledeće godine. Ali onda je umrla i ja zaista nemam šta da radim kod kuće, tako da...“, ućutala je.

„Žao mi je“, rekla je Džena Buldožer, a nekoliko devojaka u krugu ponovi njene reči.

„Hvala“, rekla je Sali krotko, i Silija se zapita šta čovek da kaže u ovakvom trenutku a da ne zvuči potpuno glupo.

Silija je poželela da je dovoljno hrabra da ustane i zagrlji tu nepoznatu devojkicu. Trebalo bi kasnije da ode do nje, sedne pored nje na uski krevet i postane joj prijatelj, rame za plakanje.

Sastanak se nastavio raspravom o radnom vremenu trpezarije i obaveštenjima gde mogu da se kupe pilule za dan posle, kontraceptivne pilule i dentalne brane. (Šta su, dođavola, dentalne brane? – pitala se Silija. Načinila je mentalnu pribeležku da proveriti to na netu kada se vrati u sobu.) Džena im je podelila, činilo se, na stotine jarko obojenih letaka za publikacije, klubove, timove i prodavnice u kampusu, koje će sve baciti čim se popne na sprat.

Noge počеше da joj tonu u san. Ispružila ih je i osvrnula se po sobi. Bila je puna kaučeva koji su izgledali skupoceno, na podu ogroman orijentalni tepih, bio je tu i pravi kamin, u kojem je gorela prava vatra, i masivan luster. Izgledala je kao soba u vili u Njuportu, kakve je njena majka volela da obilazi, uzdišući nad otomanima i kredencima pre nego što bi se vratila u skromnu kuću u predgrađu, u kojoj su pohabani *krejt i barel* kaučevi bili prekriveni otiscima šapa i masnim tragovima deset godina starih fleka putera od kikirikija.

„O, zaboravila sam da pomenem vreme za tuširanje“, rekla je Džena, baš kada se činilo da se sastanak bliži kraju. „U suštini, ne tuširajte se s voljenom osobom u špicu – što je od osam do deset sati ujutro. To je izraz nepoštovanja, a iskreno, ko želi da zorom čuje dva lezbejke u akciji?“

Neke od prvakinja počеше da se meškolje, a Silija se zapitala da nije to samo taktika devojaka s četvrte godine – sve su one čule priče o

lezbejkama na Smitu, ali da li je seks pod tušem između dve devojke zaista toliko problem da je moralo da se donese i pravilo za to?

Plavuša, lepa poput filmske zvezde, koja je sedela s druge strane kruga, na trenutak se trgla, a telo joj se ispravilo. Silija ju je odmerila i primetila mali blistavi dijamantski prsten na jednom od njenih tananih prstiju. Hriste, šta je ona, neka vrsta deteta neveste? Osamnaestogodišnjakinja, a verena. Ovo će biti sjajno.

Devojka je primetila njen pogled i Silija joj uputi velik osmeh, čak joj je, nažalost, i mahнула. Kada je bila nervozna ili kada bi je uhvatili da njuška, uvek bi se preterano trudila.

Dok su se nakon sastanka penjale stepenicama ka sobama, Silija je posmatrala tri devojke s kojima je delila hodnik: Bri, prelepu verenu plavušu; Sali, kojoj je nedavno umrla majka; i Ejpril, koja je imala minđušu u obrvi i majicu kratkih rukava na kojoj je pisalo: POBUNI SE: NE DRŽI DIJETU.

Njih četiri imale su najgore sobe u Kući King – sobe za poslugu na trećem spratu. Sve devojke u kući imale su jednokrevetne sobe, ali većina soba bila je ogromna, dovoljno velika za bračni krevet, a svaka je imala po dva-tri prozora. Ali nekoliko nesrećnih prvakinja moralo je da spava u mračnim hodnicima četiri sobe iznad glavnih spratova, u kojima su studentkinje nekada smeštale svoje slugе.

Te prve noći, sve su otišle u svoju sobu i zatvorile vrata – prava misterija.

Kasnije, oko jedanaest, Silija je kroz zid koji je razdvajao sobe čula Bri kako jeca. Pustila je CD benda *Indigo gerls*, da prikrije zvuk i rekla sebi da ne bude radoznala, ali na polovini prve pesme nije više mogla da podnese zvuk nepoznate osobe koja pati, a i umirala je od želje da otkrije da li su Bri i njen verenik raskinuli. Napisala je poruku na jednom od flajera sa sastanka (*Pridružite se Radikalnim navijačicama i izudarajte patrijarhat s poletom!*) i gurnula je pod Brijina vrata: *Osećam tvoju bol. Želiš li da svratiš do mene na votku i oreo keks? – Silija B. Soba 323.*

Plać je prestao. Deset minuta kasnije, začulo se kucanje na vratima.

Plavokosa glava provirila je unutra i Bri je mahнула Silijinom porukom. „Hvala“, rekla je s medenim južnjačkim otezanjem. „Da li ponuda još važi?“

Silija se nasmešila. „Naravno.“

Pitala se da li i Bri deli njeno mišljenje o kućnom sastanku. Silija je iz principa ostala u tamnim farmerkama i smaragdnozelenoj haljini: samo zato što u blizini nema muškaraca, ne znači da će se zapustiti. Bri je nosila ružičasti flanelski donji deo pidžame i običnu belu majicu, ali Silija je videla da je popravila senku i stavila sjaj, i nešto u vezi s tim učini joj se i smešno i dirljivo.

„Žao mi je što sam plakala toliko glasno“, rekla je Bri. „Braća kažu da sam najpatetičnija devojka u Rouzvud kortu. To je ulica u kojoj živimo.“

„Ne brini“, rekla je Silija. „Mislim da sam plakala više otkako sam jutros stigla ovamo nego u poslednjih godinu dana. Nedostaje li ti dom, ili momak?“

„I jedno i drugo“, odgovorila je Bri, prišla stolu i sela.

„Želiš li malo votke, ili oreo keks?“ upitala je Silija.

„I jedno i drugo“, ponovila je Bri i Silija se prvi put tog dana nasmejala.

Votku su pile iz papirnih čaša koje je Silijina mama spakovala u torbu s namirnicama, zajedno s plastičnim escajgom i salvetama i *taperver* činjama, kao da je Silija krenula na piknik, a ne na koledž.

Bri je iskapila votku i napunila čašu do vrha.

Da li je ova devojka ozbiljna ispičutura ili je samo nervozna? Silija je pretpostavila da je ovo drugo – ozbiljne ispičuture ne ispijaju čistu votku u jednom gutljaju. Znaju koliko je važna odmerenost. Setila se žurki na koje je išla u četvrtoj godini srednje škole – crvenih plastičnih čaša i votke koja joj je palila grlo, koju su ispijali u bezbrojnim memljivim podrumima dok su nečiji blaženo nesvesni roditelji gledali emisiju *20/20*; čašica tekile ispijenih u džakuziju majke Redžija Jablonskog, dok je ona bila u poseti sestri u Kiteriju; i boce šampanjca koju je s devojčkama iz susedstva popila na maturi.

„A ti?“ upitala je Bri. „Da li si i ti ostavila nekoga kod kuće?“

„Raskinula sam s momkom čim sam završila srednju školu“, rekla je Silija. „Viđali smo se četiri meseca. On se spremao da tokom leta postane savetnik u nekom kampu, a meni je bilo jasno da je veza na daljinu prava katastrofa.“

Odmah je zažalila što je to rekla.

„Kada sam ja u pitanju“, promucala je. „Katastrofa za mene lično. Nisam za to.“

„Zašto je to katastrofa?“ upitala je Bri raširenih očiju, kao da je Silija proročica koja može da predvidi sudbinu njene veridbe.

U Silijinoj školi devojke su 1. septembar zvale *Dan D*, dan kada momak odlazi na koledž i ostavlja vas. Uvek je saosećala kada bi se ovo desilo njenim drugaricama i potajno podsećala sebe da ne dozvoli da se ovo ikada desi i njoj.

I zato je raskinula s Metom Dohertijem na maturskoj proslavi u Svetoj Katarini. U fiskulturnoj sali, svi su uzbuđeno plesali, pili punč i krijumčarili pivo. Silija i Met sedeli su malo dalje od gungule, na staroj traci za trčanje, u prostoriji za tegove. Izgubili su nevinost jedno s drugim baš tu, u tom zagušljivom prostoru bez prozora, na pauzi za ručak u četvrtom tromesečju, svega mesec dana ranije. On je bio kapiten rvačkog tima i zato je imao ključ. Ušunjali su se unutra za vreme proslave da se malo rasonode, ali Siliji se učinilo da je videla nešto u njegovim očima: i znala je da to neće potrajati. I nije li bolje prekinuti nešto dok još možete, nego dozvoliti da vam se tlo izmakne ispod nogu kada se najmanje nadate?

„Zar ne možemo čak ni da pokušamo?“, upitao je.

„Čemu?“, rekla je Silija. On je trebalo da ode na Berkli i ko zna kada će se opet videti.

Ostatak proslave proveli su razgovarajući svako sa svojim prijateljima, a Silija je u jednom trenutku na tribinama plakala na ramenu Moli Svini, na njenoj teksas jakni, sve vreme svesna da ne plače zbog Meta, bar ne u potpunosti. Plašila se novog i nepoznatog, tištila ju je iznenađujuća tuga spoznaje da verovatno nikada više neće stajati u ovoj sali, premda je oduvek mrzela fizičko i izbegavala ga najmanje dva puta mesečno; krila se sa Šeron Oliver u toaletu za invalide ili je govorila profesoru – proćelavom čoveku u sintetičkoj trenerci – da ima stomačne tegobe. (Od tog izgovora bi muse obično smučilo pa je imala priliku da provede čas dremajući na poljskom krevetu u kancelariji školske medicinske sestre, pijuckajući sok iz sićušnog kartonskog tetrapaka i čitajući pamflete o apstinenciji i pravilnom načinu upotrebe inhalatora.)

„Nedostaje li ti?“, upita je Bri.

„Ne zapravo“, odgovori Silija. „Možda samo pomisao na njega. Moj problem je što sam zaista srećna kada sam sama, ali osećam se kao da mi nešto nedostaje. A kada sam s nekim, ništa mi ne nedostaje, ali sam pomalo tužna i izbezumljena. To je sjebano, zar ne?“

Bri je, na delić sekunde, delovala preneraženo i Silija požele da nije izrekla reč „sjebano“.